

“ADAMINI BULMAK”

Aydınlık Gazetesi, 30 Eylül 2017

Yıldırım Koç

Geçenlerde bir ilimizde Taşeron İşçileri Derneği'nin başkanıyla sohbet ediyorduk. Birkaç hafta önce başlarından geçen bir olayı anlattı.

Bir işyerinde işten çıkarılan taşeron işçileri derneğe gelmişler. Dernek yönetiminden, kendileri adına Vali'ye gidip sorunlarını anlatmalarını ve çözüm bulmalarını istemişler. Dernek başkanı da, Vali'ye gidebileceklerini, ancak Vali ile görüşürken taşeron işçilerini temsil ettiklerini kanıtlayabilmek için taşeron işçilerinin önce derneğe üye olmaları gerektiğini anlatmış. Taşeron işçileri üyelik konusundaki görüşlerini sonra iletceklerini bildirerek gitmişler. Daha sonra da hiç aramamışlar.

Bazen telefonla bir işçi arıyor, sorunlarını anlatıyor ve “bizim için ne yapabilirsiniz?” diye soruyor. Gençken hemen elimden geleni yapmaya çalışırdım. Yıllardır, bu soruyu bana sorana hemen bir soru soruyorum: “Siz kendiniz için ne yapıyorsunuz?”

Genellikle verilen yanıt, “birşey yapamıyoruz, işsiz kalmaktan korkuyoruz” oluyor.

O zaman ben de hayatta risk alınmadan hiçbir işin başarılamayacağını, kendi derdine çözüm bulmak için kendisi çaba göstermiyorsa, başka kimsenin onun derdine çare olamayacağını anlatıyorum.

Bu tavır ilk başta çok acımasız gelebilir. Öyle olduğu kanısında değilim.

ADAMINI BULUP İŞ YAPTIRMAK

İşçilerimiz son derece uyanık, tedbirli, adam kullanma konusunda son derece yetenekli. Yıllardır da buna alışmış. Birçoğu adamını bulmuş işe girmiş; adamını bulmuş tayin yaptırmış; adamını bulmuş zam almış; adamını bulmuş kolay bir işe geçmiş.

Bulunan “adam” bazen bir hemşehri olmuş, bazen aynı etnik kökenden veya inançtan biri. Siyasi ilişkiler de işe yaramış. Hiç inanmasa ve hatta gerçekte karşı olsa bile gitmiş bir siyasi partiye üye olmuş, o siyasi partinin propaganda çalışmalarına katılmış.

“Bulunan adam” artık işe yaramadığında, kullanılacak başka “adam” aramış; kendi özgücünü geliştirmeyi, kendi gücüne dayanarak bir hak elde etme riskini göze alamamış.

İşlerini bugüne kadar bu biçimde büyük ölçüde çözmüş birinin düzene karşı tavır alabileceğini, devrimci olabileceğini düşünebiliyor musunuz?

Peki, hani işçi sınıfı devrimciydi?

İŞÇİ SINIFI DEVRİMCİ MİDİR?

Emperyalizm ve kapitalizm işçi sınıfını seçeneksiz bıraktığında, kendisini kurtarmak isteyen işçiler sınıf bilincine ve kimliğine sarılmak zorunda kalır ve bu kimlikle sorunlarını çözmek istediklerinde, devrimci olmayan seçenekleri tükettikten sonra, mecburen devrimci programları benimsemek durumunda kalırlar. İşte o zaman devrimci bir sınıfa dönüşürler.

Eğer böyle olmasa, Türkiye’de gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70’inden fazlasının ücret karşılığında başkasına ait bir işyerinde çalıştığı koşullarda, seçim sonuçları böyle olur muydu?

Kendimizi aldatmayalım.

Günümüzün işçisi, kapitalist düzenin ürünüdür. Kapitalizm insanların içindeki bencilliği ve bireyciliği öne çıkarır. Televizyon kanallarındaki dizileri düşünün. Herkes birbirini aldatıyor, yakalayan yakaladığına kazık atıyor. Dostluk ve kardeşlik değil, birbirinin kafasına basarak yükselme teşvik ediliyor.

Böylesine bir ideolojik bombardıman altındaki insanlar, bir de işsiz kalma korkusunu yaşayınca, bir de sürekli yeni ürün satın alma çabası içinde olursa, ortaya çıkan insan tablosu, bireycidir, bencildir, hesapçıdır ve risk almaktan kaçınır. Bir yanıyla da “gerçekçi”dir.

Mücadele edene yardımcı olacağız; ancak kimsenin yerine mücadele etmeyeceğiz. Bugün günlük hakları için mücadeleden çekinen, yarın bağımsız ve demokratik bir Türkiye, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesine hiç girmez.